

Arrest

nr. 323 730 van 20 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse en Libische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat J. WALDMANN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 november 2024, op 14 februari 2025 en op 19 februari 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 februari 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse en de Libische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1988 in Tipaza, gelegen in de gelijknamige provincie, in Algerije. U bent Amazigh en soennitisch moslim. U verhuisde op

vierjarige leeftijd samen met uw moeder naar Libië vanwege problemen met uw vader. U woonde in Libië in de stad Gharyan, gelegen in het gemeentedistrict Al Jabal al Gharbi. U had ook een tweede woning in de hoofdstad Tripoli. U verklaart dat uw vader u van kinds af aan bedreigde en dat hij u meermaals probeerde te doden. Toen u in Libië woonde, stuurde uw vader personen achter u om u te bedreigen en te vermoorden. U verliet Libië in mei 2017. U verbleef vervolgens tien dagen in Italië, waarna u via Oostenrijk naar Duitsland reisde waar u zeventien maanden hebt verbleven. U verklaart in Italië en in Duitsland een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend. U verbleef vervolgens drie maanden in Nederland, waar u eveneens een asielaanvraag indiende. U verklaart dat uw asielaanvragen steeds werden geweigerd. U reisde vervolgens naar België waar u aankwam in juli of augustus 2019.

Op 22 september 2019 kwam u een eerste maal in contact met de Belgische politie omwille van illegaal verblijf. U kwam vervolgens nog een zestal keer in contact met de Belgische politie omwille van illegaal verblijf, (poging tot) diefstal en het verstoren van de openbare orde. U werd op 19 april 2020 in voorhechtenis geplaatst onder verdenking van diefstal. Op 15 juli 2020 werd u door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van drie jaar. Op 29 september 2020 werd u overgedragen aan de Italiaanse overheid op grond van artikel 18(1)(b) van de Europese Verordening nr. 604/2013 (Dublin III). U kwam vervolgens opnieuw in contact met de Belgische politie op 14 januari 2021 omwille van illegaal verblijf. U kwam vervolgens nog een eenentwintig keer in contact met de Belgische politie omwille van illegaal verblijf, diefstal, heling, verboden wapendracht en inbreuken op de wetgeving verdovende middelen. U identificeerde zich bij de politie ook onder de namen M. Z. en K. B.. Op 20 maart 2023 werd u opnieuw veroordeeld. Uw repatriëring naar Algerije werd gepland op 1 november 2024 maar deze werd geannuleerd omdat u op 28 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 25 november 2024 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 6 december 2024 diende u beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Bij de RvV verklaarde u dat u ten gevolge van de onduidelijke communicatie van het CGVS werd verhinderd in de uitoefening van uw recht op bijstand van een advocaat bij uw persoonlijk onderhoud. Ook legde u medische documenten neer. De beslissing van het CGVS werd op 19 december 2024 vernietigd door de RvV. In haar arrest met nummer 318996 stelde de RvV vast dat er op 8 november 2024 drie brieven werden verzonden door het CGVS, waarbij de Raad oordeelde dat het op basis van de voorliggende stukken niet mogelijk was om na te gaan in welke volgorde deze brieven werden betekend. Uit de inhoud van de annulatiebrief kon volgens de Raad ook niet worden afgeleid op welke oproepingsbrief deze betrekking had. In het licht van deze omstandigheden, meende de Raad dat er niet kon worden uitgesloten dat er in uw hoofde verwarring ontstond over de vraag naar welke oproepingsbrief de annulatiebrief refereerde en dat deze omstandigheid ertoe heeft geleid dat u niet in staat was om uw raadsman tijdig te verzoeken aanwezig te zijn op het persoonlijk onderhoud. In het licht hiervan achtte de Raad dat de artikelen 13/1 en 19 van het KB CGVS en de rechten van verdediging waren geschonden.

U en uw advocaat werden vervolgens opnieuw opgeroepen voor een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS via VCI op 14 februari 2025. Dit gehoor werd stopgezet vanwege technische problemen met het VCI-systeem. U en uw advocaat werden vervolgens opnieuw uitgenodigd voor derde persoonlijk onderhoud op het CGVS via VCI op 19 februari 2025.

U vreest bij een terugkeer naar Algerije of naar Libië vermoord te worden door of in opdracht van uw vader. U vreest in Libië eveneens de algemene oorlogssituatie.

Ter staving van uw verzoek hebt u op het CGVS geen documenten voorgelegd. U legde op de RvV in uw verzoekschrift medische documenten neer.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Vooreerst blijkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken noch werden deze elementen er in uw hoofde vastgesteld (DVZ vragenlijst "bijzondere procedurele noden", d.d. 30.10.2024; DVZ 'beoordeling bijzondere procedurele noden', d.d. 30.10.202).

U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u last heeft van duizeligheden, dat u op vierjarige leeftijd het slachtoffer was van een bomaanslag en dat u in het verleden uw kaak hebt gebroken alsook dat er op uw hoofd was geslagen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19.11.2024 (hierna NPO 1), p. 3). Gevraagd of u over medische attesten beschikte, antwoordde u dat u medische documenten had in Algerije maar dat deze allemaal zijn verdwenen (NPO 1, p. 3-4). Gevraagd of u in België een dokter zag voor deze problemen, antwoordde u dat personen in Brussel op uw hoofd hebben geslagen en uw kaak hebben gebroken en dat u vijftientig dagen in het ziekenhuis was voorgeschreven (NPO 1, p. 4). Gevraagd of u bepaalde medicatie nam, antwoordde u dagelijks acht pillen te nemen, waaronder revotin en Lyrica 300 (ibid.). Gevraagd of deze medicatie een invloed op u kon hebben bij het afleggen van een persoonlijk onderhoud, antwoordde u dat deze medicatie ervoor zorgt dat u zich net rustig voelt (ibid.). U werd

vervolgens gewezen op het feit dat u het steeds diende aan te geven indien u zich niet goed zou voelen of indien er een probleem zou zijn (ibid.).

Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud wordt u opnieuw gevraagd naar uw medische problemen, waarop u verklaart last te hebben van nierstenen, van uw longen, van uw tand en van duizeligheden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19.02.2025 (hierna NPO 3), p. 3-4). Gevraagd of u hiervoor een arts hebt gezien, stelt u dat er geen arts beschikbaar is in het centrum waar u op heden verblijft maar dat u in het centrum van Zaventem werd doorverwezen naar een arts in het ziekenhuis (ibid.). Gevraagd of u medicatie neemt, stelt u enkel de medicatie Brigawal te nemen tegen duizeligheden (NPO 3, p. 4). U wordt vervolgens gewezen op het feit dat u het steeds diende aan te geven indien u zich niet goed zou voelen of indien er een probleem zou zijn (ibid.).

Uit de door u voorgelegde medische documenten blijkt dat u in de Kliniek Sint-Jans vzw werd behandeld vanwege breuken aan uw neusbeen, uw onderkaken, uw jukbeen (zie groene map, documenten nr. 1). Ook blijkt uit de door u neergelegde documenten dat u een CT-scan en bloedtest hebt laten afnemen inzake uw nierproblemen (ibid.). In de door u voorgelegde documenten wordt ook gesteld dat u in het verleden leed aan ethylisme of een overmatig gebruik van alcoholhoudende dranken en dat u cannabis en cocaïne consumeerde (ibid.).

Nergens uit uw persoonlijk onderhoud noch uit uw documenten is gebleken dat uw medische problemen van die aard waren dat deze u ervan weerhielden om uw motieven naar behoren uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud of dat u hierdoor niet in staat was om coherente en volwaardige verklaringen af te leggen. Uit uw persoonlijk onderhoud bleek immers dat u er voldoende in slaagde om uw asielmotieven uiteen te zetten. Ook bevestigde u aan het einde van het persoonlijk onderhoud de tolk en de vragen goed te hebben begrepen (NPO 1, p. 21 en NPO 3, p. 21), evenmin werden er aan het einde van uw persoonlijke onderhoud opmerkingen gemaakt over het verloop van het onderhoud (NPO 1, p. 21 en NPO 3, p. 21). Tevens werd u steeds een pauze aangeboden tijdens de persoonlijke onderhouds (NPO 1, p. 13 en NPO 3, p. 15). Toen u na deze pauzes werd gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het onderhoud verder te zetten, antwoordde u bevestigend (ibid.).

Uw advocaat maakte op 17 februari 2025 bezwaar tegen het gehoor via videoconferentie vanwege mogelijke technische-, kwaliteits- en vertrouwelijkheidsproblemen met de VCI-software. Het Commissariaat-generaal heeft hier op 18 februari 2025 schriftelijk op gereageerd waarbij werd geconcludeerd dat het vertrouwelijk karakter van het persoonlijk onderhoud naar behoren wordt gewaarborgd en dat de verplichtingen vervat in hoofdstuk V van de AVG worden nageleefd gelet op de aanvullende beschermingsmaatregelen die het CGVS neemt in het kader van een gehoor via VCI (zie schrijven dd. 18.02.2025 in administratief dossier).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Op basis van uw verklaringen en onderzoek van alle elementen in uw dossier wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst kan uw houding niet in overeenstemming gebracht worden met of getuigt deze niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u zich reeds sinds juli of augustus 2019 op het Belgisch grondgebied bevindt en sindsdien herhaaldelijk in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten (zie administratief dossier en NPO 1, p. 12). Desondanks verzocht u pas op 28 oktober 2024 om internationale bescherming. Gevraagd waarom u vijf jaar hebt gewacht alvorens bescherming aan te vragen, antwoordt u dat mensen tegen u hadden gezegd dat verzoeken van Algerijnen bijna nooit aanvaard worden en dat u zich in een moeilijke situatie bevond bij aankomst (NPO 1, p. 12). Dat u gedurende vijf jaar nooit een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend noch uw verblijf in België probeerde te legaliseren of verduurzamen (NPO 3, p. 11), wijst allerminst op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uw flagrant laattijdig verzoek om internationale bescherming stemt geenszins overeen met de houding van een persoon die beweert nood te hebben aan internationale bescherming.

Bovendien diende u deze asielaanvraag pas in nadat u weigerde deel te nemen aan uw repatriëring voorzien op 1 november 2024. Hieruit kan geconcludeerd worden dat u de asielprocedure misbruikt louter om een repatriëring te voorkomen.

Voorts maakte u tijdens uw politie verhoren geen gewag van uw problemen met uw vader in Algerije en haalde u geen elementen aan die het voor u onmogelijk zouden maken om terug te keren naar uw vaderland. Zo antwoordde u meermaals ontkennend op de vraag of er specifieke elementen voorhanden waren die een terugkeer naar uw vaderland in de weg stonden noch gaf u een precieze reden aan voor uw verblijf in België

behalve vanwege het zoeken naar werk (zie Proces Verbaal (PV) d.d. 22/09/2019, PV d.d. 24/10/2019, PV d.d. 4/11/2019, PV d.d. 21/2/2020, PV d.d. 15/4/2020, PV d.d. 14/1/2021, PV d.d. 2/2/2021, PV d.d. 4/2/2021, PV d.d. 15/3/2021, PV d.d. 19/11/2021, PV d.d. 11/3/2022, PV d.d. 27/3/2022, PV d.d. 28/6/2022, PV d.d. 31/7/2022, PV d.d. 17/12/2023, PV d.d. 14/4/2024, PV d.d. 21/4/2024, PV d.d. 30/4/2024, PV d.d. 6/8/2024, PV d.d. 19/8/2024, PV d.d. 9/9/2024, PV d.d. 11/10/2024). Gevraagd waarom u initieel niets over uw problemen had verteld aan de Belgische politiediensten, antwoordt u eerst niet op de vraag waarna u stelt hiertoe de kans niet te hebben gehad (NPO 3, p. 11-12). Ook hieruit kan geen werkelijke nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid. Hierbij dient nog te worden vermeld dat u bij de Belgische politiediensten verschillende identiteiten hebt opgegeven. Zo identificeerde u zichzelf als M. Z., geboren op (...) 1990, en als K. B., geboren op (...) 1990 (zie PV d.d. 14/1/2021 en PV d.d. 2/2/2021). Door bewust uw werkelijke identiteit, dat óók de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen voor de Belgische autoriteiten maakt u evenmin aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verder zijn er in uw dossier geen elementen voorhanden die nopen tot een nood aan bescherming.

Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

Uit uw administratief dossier en uw verklaringen blijkt dat u zowel de Libische als de Algerijnse nationaliteit heeft (NPO 1, p. 7, NPO 3, p. 7 en antwoord Algerijnse Consulaat-Generaal te Brussel, 17 september 2024). In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, in dit geval dus zowel de overheid van Algerije als die van Libië. Wanneer u wordt gevraagd naar uw vrees bij terugkeer ten aanzien van Libië, antwoordt u te zijn gevlucht omwille van de algemene situatie van de oorlog en dat u naar Libië kan terugkeren zodra de oorlog eindigt (NPO 1, p. 13 en NPO 3, p. 12-13). Uit deze verklaringen kan geen persoonlijke vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid. U haalt eveneens geen problemen aan vanwege het feit dat u tot de Amazigh-gemeenschap behoort (ibid.).

Daarnaast haalt u aan dat u bij een terugkeer naar Libië of naar Algerije vreest te zullen worden vermoord door of in opdracht van uw vader (ibid.). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw problemen met uw vader.

Om te beginnen legt u bijzonder vage verklaringen af over de oorzaak van uw problemen met uw vader. Wanneer u op uw eerste persoonlijk onderhoud wordt gevraagd waarom uw vader u wilt vermoorden, antwoordt u dat hij u niet erkent als zoon en dat hij uw moeder wilt doden (NPO 1, p. 14). Gevraagd waarom uw vader u niet als zoon erkent, antwoordt u kortweg dat uw vader een crimineel is (ibid.). Nogmaals gevraagd naar de specifieke oorzaak van uw probleem met uw vader, antwoordt u dat uw vader u niet erkent vanwege de problemen tussen hem en uw moeder (ibid.). Gevraagd naar deze problemen, antwoordt u vaagweg dat het familiale problemen betreffen en dat uw vader met veel vrouwen wil trouwen (ibid.). Wederom gevraagd naar de problemen tussen uw vader en uw moeder, antwoordt u dat uw vader eveneens weigerde te zorgen voor u en uw moeder toen jullie ziek waren (ibid.). Gevraagd naar de ziekte van uw moeder, antwoordt u dat zij kanker heeft en dat uw vader haar heeft ziek gemaakt (NPO 1, p. 10 en 14). Dergelijk oppervlakkige en vage verklaringen over de oorzaak van uw problemen met uw vader plaatsen vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met uw vader.

Op uw derde persoonlijk onderhoud voegt u toe dat uw vader en uw moeder problemen hebben omdat uw vader geld heeft, omdat hij zijn verlangens volgt, omdat hij drugs en alcohol consumeert en omdat hij uw moeder niet meer als vrouw wilde hebben (NPO 3, p. 13-14). Wanneer echter wordt gevraagd of uw broers H. en A., die dezelfde vader en moeder hebben als u, eveneens problemen hebben met uw vader, antwoordt u opvallend genoeg ontkennend (Verklaring DVZ dd. 30.10.2024, p. 9, punt 18, NPO 3, p. 14-15). Gelet op uw verklaringen dat uw problemen met uw vader het gevolg zijn van uw vaders problemen met uw moeder, is het weinig aannemelijk dat H. en A. geen problemen zouden kennen met uw vader. Hierop gewezen, antwoordt u vaagweg dat uw vader geld heeft, dat hij wilt genieten van zijn leven en dat hij zijn verstand niet gebruikt (NPO 3, p. 15). Dit antwoord klaart echter allesbehalve uit waarom uw broers – van dezelfde moeder – gespaard werden van problemen met uw vader.

Ook toont u bijzonder weinig interesse in uw eigen situatie. U verklaart dat uw vader u reeds van kinds af aan bedreigde en dat hij u probeerde te doden toen u nog in Algerije leefde (NPO 1, p. 16 en 18). Gevraagd op welke wijze uw vader u had proberen doden in Algerije, antwoordt u kortweg dit niet te weten en stelt u dat uw moeder deze informatie heeft (NPO 1, p. 19 en NPO 3, p. 20). Gevraagd of u deze informatie ooit aan uw moeder heeft gevraagd, antwoordt u ontkennend (ibid.). Uw uitleg, dat uw moeder ziek en emotioneel was,

en het soms niet gepast is deze vragen te stellen (NPO 3, p. 20), is gezien de vrees die u oproept voor uw vader, niet afdoende. Dat u nooit meer concrete informatie heeft gevraagd aan uw moeder over de wijze waarop uw vader u wilde vermoorden, is onbegrijpelijk en geeft blijk van desinteresse waardoor uw geloofwaardigheid onvermijdelijk op ernstige wijze wordt aangetast.

Daarnaast legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw problemen met uw vader. Zo verklaart u in het eerste persoonlijk onderhoud aanvankelijk dat de moordenaars die uw vader had ingehuurd om u te vermoorden in Libië nooit tot bij u waren geraakt en dat dit louter bedreigingen betroffen (NPO 1, p. 17). Later in het eerste gehoor verklaart u opeens dat deze personen u daadwerkelijk één à twee keer hebben proberen doden (ibid.). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u simpelweg dat men u van kinds af aan reeds wilde doden en dat men u in Libië slecht één- à tweemaal probeerde te vermoorden (NPO 1, p. 18). Op uw derde persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat u vaak bent ontsnapt aan moordpogingen in Libië (NPO 3, p. 18-19). Gewezen op uw eerdere verklaringen, antwoordt u niet op de vraag en stelt u dat uw woning beveiligd was en dat men u misschien vaker probeerde te vermoorden zonder dat u dit merkte (ibid.). Het gegeven dat u te pas en te onpas van verklaringen verandert, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met uw vader in grote mate aan.

Hieraan dient te worden toegevoegd dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet specifiek had vermeld dat u moordpogingen had overleefd in Libië. Zo verklaarde u er immers louter dat uw vader mensen op u afstuurde in Libië en dat anderen u hiervan op de hoogte hadden gebracht (DVZ – Vragenlijst CGVS, d.d. 30.10.2024, punt 3, vraag 5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u op de DVZ had verklaard dat uw vader u had proberen vermoorden en dat deze moordpogingen daadwerkelijk hebben plaatsgevonden (NPO 1, p. 19 en NPO 3, p. 16). Dat u dergelijk essentiële feiten zoals mislukte moordpogingen niet uitdrukkelijk vermeldt wanneer u specifiek naar al uw problemen en uw vertrekredenen wordt gevraagd, is niet aannemelijk.

Ook verklaarde u op uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw vader u in Libië voor een eerste keer telefonisch had bedreigd (NPO 1, p. 15-16). Op het derde persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat de eerste moordpoging in Libië dateert van vóór de eerste telefonische bedreiging (NPO 3, p. 17). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat de moordpogingen plaatsvonden toen u jong was (ibid.). Het louter vasthouden aan uw laatste verklaringen wanneer u op een tegenstrijdigheid wordt gewezen, klaart voornoemde tegenstrijdigheid allesbehalve uit. Dit ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met uw vader verder.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd de door u voorgehouden problemen aannemelijk te maken. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

U brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in Algerije sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die ten aanzien van Algerije de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Ook wat de situatie in Libië betreft benadrukt het CGVS in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023, beschikbaar op

<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsbericht-libiefebruari-2023>; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023 van 6 december 2023)

blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen

en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het "Libyan National Army" (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien

zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Alifara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutionsreport-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan alsook de schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de samenwerkingsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker zet zijn vrees met betrekking tot Libië uiteen en gaat ook nader in op zijn vrees ten opzichte van Algerije.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van

herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel kan in zoverre niet aangenomen worden.

Waar verzoeker in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wordt erop gewezen dat deze plicht inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Vooreerst blijkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken noch werden deze elementen er in uw hoofde vastgesteld (DVZ vragenlijst “bijzondere procedurele noden”, d.d. 30.10.2024; DVZ ‘beoordeling bijzondere procedurele noden’, d.d. 30.10.202).

U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u last heeft van duizeligheden, dat u op vierjarige leeftijd het slachtoffer was van een bomaanslag en dat u in het verleden uw kaak hebt gebroken alsook dat er op uw hoofd was geslagen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19.11.2024 (hierna NPO 1), p. 3). Gevraagd of u over medische attesten beschikte, antwoordde u dat u medische documenten had in Algerije maar dat deze allemaal zijn verdwenen (NPO 1, p. 3-4). Gevraagd of u in België een dokter zag voor deze problemen, antwoordde u dat personen in Brussel op uw hoofd hebben geslagen en uw kaak hebben gebroken en dat u vijftientig dagen in het ziekenhuis was voorgeschreven (NPO 1, p. 4). Gevraagd of u bepaalde medicatie nam, antwoordde u dagelijks acht pillen te nemen, waaronder revotin en Lyrica 300 (ibid.). Gevraagd of deze medicatie een invloed op u kon hebben bij het afleggen van een persoonlijk onderhoud, antwoordde u dat deze medicatie ervoor zorgt dat u zich net rustig voelt (ibid.). U werd

vervolgens gewezen op het feit dat u het steeds diende aan te geven indien u zich niet goed zou voelen of indien er een probleem zou zijn (ibid.).

Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud wordt u opnieuw gevraagd naar uw medische problemen, waarop u verklaart last te hebben van nierstenen, van uw longen, van uw tand en van duizeligheden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19.02.2025 (hierna NPO 3), p. 3-4). Gevraagd of u hiervoor een arts hebt gezien, stelt u dat er geen arts beschikbaar is in het centrum waar u op heden verblijft maar dat u in het centrum van Zaventem werd doorverwezen naar een arts in het ziekenhuis (ibid.). Gevraagd of u medicatie neemt, stelt u enkel de medicatie Brigawal te nemen tegen duizeligheden (NPO 3, p. 4). U wordt vervolgens gewezen op het feit dat u het steeds diende aan te geven indien u zich niet goed zou voelen of indien er een probleem zou zijn (ibid.).

Uit de door u voorgelegde medische documenten blijkt dat u in de Kliniek Sint-Jans vzw werd behandeld vanwege breuken aan uw neusbeen, uw onderkaken, uw jukbeen (zie groene map, documenten nr. 1). Ook blijkt uit de door u neergelegde documenten dat u een CT-scan en bloedtest hebt laten afnemen inzake uw nierproblemen (ibid.). In de door u voorgelegde documenten wordt ook gesteld dat u in het verleden leed aan ethylisme of een overmatig gebruik van alcoholhoudende dranken en dat u cannabis en cocaïne consumeerde (ibid.).

Nergens uit uw persoonlijk onderhoud noch uit uw documenten is gebleken dat uw medische problemen van die aard waren dat deze u ervan weerhielden om uw motieven naar behoren uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud of dat u hierdoor niet in staat was om coherente en volwaardige verklaringen af te leggen. Uit uw persoonlijk onderhoud bleek immers dat u er voldoende in slaagde om uw asielmotieven uiteen te zetten. Ook bevestigde u aan het einde van het persoonlijk onderhoud de tolk en de vragen goed te hebben begrepen (NPO 1, p. 21 en NPO 3, p. 21), evenmin werden er aan het einde van uw persoonlijke onderhoud opmerkingen gemaakt over het verloop van het onderhoud (NPO 1, p. 21 en NPO 3, p. 21). Tevens werd u steeds een pauze aangeboden tijdens de persoonlijke onderhouds (NPO 1, p. 13 en NPO 3, p. 15). Toen u na deze pauzes werd gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het onderhoud verder te zetten, antwoordde u bevestigend (ibid.).

Uw advocaat maakte op 17 februari 2025 bezwaar tegen het gehoor via videoconferentie vanwege mogelijke technische-, kwaliteits- en vertrouwelijkheidsproblemen met de VCI-software. Het Commissariaat-generaal heeft hier op 18 februari 2025 schriftelijk op gereageerd waarbij werd geconcludeerd dat het vertrouwelijk karakter van het persoonlijk onderhoud naar behoren wordt gewaarborgd en dat de verplichtingen vervat in hoofdstuk V van de AVG worden nageleefd gelet op de aanvullende beschermingsmaatregelen die het CGVS neemt in het kader van een gehoor via VCI (zie schrijven dd. 18.02.2025 in administratief dossier).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker laat bovenstaande terechte bevindingen compleet ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. In de eerste plaats stipt de Raad aan dat in casu niet betwist is dat verzoeker zowel de Algerijnse als Libische nationaliteit bezit.

In geval een verzoeker om internationale bescherming, zoals in casu, twee nationaliteiten bezit, moet een vrees voor vervolging ten aanzien van beide landen worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling, wat impliceert dat is komen vast te staan dat de verzoeker in geen van beide landen, in casu Algerije en Libië, toegang heeft tot daadwerkelijke bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Dit volgt uit de definitie van vluchteling, volgens dewelke een vluchteling elke persoon is "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen..." en het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming omdat het garanderen en beschermen van de veiligheid van hun onderdanen een verplichting is van Staten.

In geval van dubbele nationaliteit slaat de term "land waarvan hij de nationaliteit bezit" op elk land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar "land van herkomst" in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land of de landen van nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming.

2.2.5.2. Met betrekking tot Algerije voert verzoeker aan bij terugkeer te vrezen vermoord te zullen worden in opdracht van zijn vader. Hij gaf tevens aan niet in Algerije te zijn opgegroeid en het land niet te kennen.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Algerije een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) vooreerst verzoekers houding niet in overeenstemming kan gebracht worden met of deze niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming: a) zo dient opgemerkt te worden dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zich reeds sinds juli of augustus 2019 op het Belgisch grondgebied bevindt en sindsdien herhaaldelijk in aanraking kwam met de Belgische autoriteiten. Desondanks verzocht verzoeker pas op 28 oktober 2024 om internationale bescherming. Gevraagd waarom hij vijf jaar heeft gewacht alvorens bescherming aan te vragen, antwoordt verzoeker dat mensen tegen hem hadden gezegd dat verzoeken van Algerijnen bijna nooit aanvaard worden en dat hij zich in een moeilijke situatie bevond bij aankomst. Dat verzoeker gedurende vijf jaar nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend noch zijn verblijf in België probeerde te legaliseren of verduurzamen, wijst allerminst op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekers flagrant laattijdig verzoek om internationale bescherming stemt geenszins overeen met de houding van een persoon die beweert nood te hebben aan internationale bescherming; b) bovendien diende verzoeker deze asielaanvraag pas in nadat hij weigerde deel te nemen aan zijn repatriëring voorzien op 1 november 2024. Hieruit kan geconcludeerd worden dat hij de asielprocedure misbruikt louter om een repatriëring te voorkomen.

ii) Verzoeker voorts tijdens zijn politieverhoren geen gewag maakte van problemen met zijn vader in Algerije en geen elementen aanhaalde die het voor hem onmogelijk zouden maken om terug te keren naar zijn vaderland. Zo antwoordde verzoeker meermaals ontkennend op de vraag of er specifieke elementen voorhanden waren die een terugkeer naar zijn vaderland in de weg stonden noch gaf hij een precieze reden aan voor zijn verblijf in België behalve vanwege het zoeken naar werk. Gevraagd waarom verzoeker initieel niets over zijn problemen had verteld aan de Belgische politiediensten, antwoordt hij eerst niet op de vraag waarna hij stelt hiertoe de kans niet te hebben gehad. Ook hieruit kan geen werkelijke nood aan internationale bescherming in verzoekers hoofde worden afgeleid. Hierbij dient nog te worden vermeld dat verzoeker bij de Belgische politiediensten verschillende identiteiten heeft opgegeven. Zo identificeerde hij zichzelf als M. Z., geboren op (...) 1990, en als K. B., geboren op (...) 1990. Door bewust zijn werkelijke identiteit, dat óók de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen voor de Belgische autoriteiten maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

iv) er verder in verzoekers dossier geen elementen voorhanden zijn die nopen tot een nood aan bescherming.

Met betrekking tot verzoekers vrees bij een terugkeer naar Algerije te zullen worden vermoord door of in opdracht van zijn vader, wordt geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht: a) om te beginnen legt verzoeker bijzonder vage verklaringen af over de oorzaak van zijn problemen met zijn vader. Wanneer verzoeker op zijn eerste persoonlijk onderhoud wordt gevraagd waarom zijn vader hem wil vermoorden, antwoordt hij dat zijn vader hem niet erkent als zoon en dat hij zijn moeder wil doden. Gevraagd waarom zijn vader hem niet als zoon erkent, antwoordt verzoeker kortweg dat zijn vader een crimineel is. Nogmaals gevraagd naar de specifieke oorzaak van het probleem met zijn vader, antwoordt verzoeker dat zijn vader hem niet erkent vanwege de problemen tussen hem en zijn moeder. Gevraagd naar deze problemen, antwoordt verzoeker vaagweg dat het familiale problemen betreffen en dat zijn vader met veel vrouwen wil trouwen. Wederom gevraagd naar de problemen tussen zijn vader en zijn moeder, antwoordt verzoeker dat zijn vader eveneens weigerde te zorgen voor hem en zijn moeder toen ze ziek waren. Gevraagd naar de ziekte van zijn moeder, antwoordt verzoeker dat zij kanker heeft en dat zijn vader haar heeft ziek gemaakt. Dergelijk oppervlakkige en vage verklaringen over de oorzaak van zijn problemen met zijn vader plaatsen vraagtekens bij de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de problemen met zijn vader; b) op zijn derde persoonlijk onderhoud voegt verzoeker toe dat zijn vader en moeder problemen hebben omdat zijn vader geld heeft, omdat hij zijn verlangens volgt, omdat hij drugs en alcohol consumeert en omdat hij zijn moeder niet meer als vrouw wilde hebben. Wanneer echter wordt gevraagd of verzoekers broers H. en A., die dezelfde vader en moeder hebben als hem, eveneens problemen hebben met zijn vader, antwoordt verzoeker opvallend genoeg ontkennend. Gelet op verzoekers verklaringen dat zijn problemen met zijn vader het gevolg zijn van zijn vaders problemen met zijn moeder, is het weinig aannemelijk dat H. en A. geen problemen zouden kennen met de vader. Hierop gewezen, antwoordt verzoeker vaagweg dat zijn vader geld heeft, dat hij wil genieten van zijn leven en dat hij zijn verstand niet gebruikt. Dit antwoord klaart echter allesbehalve uit waarom verzoekers broers – van dezelfde moeder – gespaard werden van problemen met de vader; c) ook toont verzoeker bijzonder weinig interesse in zijn eigen situatie. Verzoeker verklaart dat zijn vader hem reeds van kinds af aan bedreigde en dat zijn vader hem probeerde te doden toen hij nog in Algerije leefde. Gevraagd op welke wijze zijn vader hem had proberen doden in Algerije, antwoordt verzoeker kortweg dit niet te weten en stelt hij dat zijn moeder deze informatie heeft. Gevraagd of verzoeker deze informatie ooit aan zijn moeder heeft gevraagd, antwoordt hij ontkennend. Verzoekers uitleg, dat zijn moeder ziek en emotioneel was, en het soms niet gepast is deze vragen te stellen, is gezien de vrees die hij inroept voor zijn vader, niet afdoende. Dat verzoeker nooit meer concrete informatie heeft gevraagd aan zijn moeder

over de wijze waarop zijn vader hem wilde vermoorden, is onbegrijpelijk en geeft blijk van desinteresse waardoor verzoekers geloofwaardigheid onvermijdelijk op ernstige wijze wordt aangetast; d) daarnaast legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over zijn problemen met zijn vader. Zo verklaart verzoeker in het eerste persoonlijk onderhoud aanvankelijk dat de moordenaars die zijn vader had ingehuurd om hem te vermoorden in Libië nooit tot bij hem waren geraakt en dat dit louter bedreigingen betroffen. Later in het eerste gehoor verklaart verzoeker opeens dat deze personen hem daadwerkelijk één à twee keer hebben proberen doden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt verzoeker simpelweg dat men hem van kinds af aan reeds wilde doden en dat men hem in Libië slecht één- à tweemaal probeerde te vermoorden. Op verzoekers derde persoonlijk onderhoud verklaart hij dan weer dat hij vaak is ontsnapt aan moordpogingen in Libië. Gewezen op zijn eerdere verklaringen, antwoordt verzoeker niet op de vraag en stelt hij dat zijn woning beveiligd was en dat men hem misschien vaker probeerde te vermoorden zonder dat hij dit merkte. Het gegeven dat verzoeker te pas en te onpas van verklaringen verandert, tast de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn problemen met zijn vader in grote mate aan; e) hieraan dient te worden toegevoegd dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet specifiek had vermeld dat hij moordpogingen had overleefd in Libië. Zo verklaarde verzoeker er immers louter dat zijn vader mensen op hem afstuurde in Libië en dat anderen hem hiervan op de hoogte hadden gebracht. Hiermee geconfronteerd, antwoordt verzoeker dat hij op de DVZ had verklaard dat zijn vader hem had proberen vermoorden en dat deze moordpogingen daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Dat verzoeker dergelijk essentiële feiten zoals mislukte moordpogingen niet uitdrukkelijk vermeldt wanneer hij specifiek naar al zijn problemen en zijn vertrekredenen wordt gevraagd, is niet aannemelijk; f) ook verklaarde verzoeker op zijn eerste persoonlijk onderhoud dat zijn vader hem in Libië voor een eerste keer telefonisch had bedreigd. Op het derde persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker dan weer dat de eerste moordpoging in Libië dateert van vóór de eerste telefonische bedreiging. Geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen, antwoordt verzoeker dat de moordpogingen plaatsvonden toen hij jong was. Het louter vasthouden aan zijn laatste verklaringen wanneer verzoeker op een tegenstrijdigheid wordt gewezen, klaart voornoemde tegenstrijdigheid allesbehalve uit. Dit ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn problemen met zijn vader verder.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt hoofdzakelijk in de problemen met zijn vader doch laat de concrete, omstandige motieven volledig ongemoeid en brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker zijn dubbele nationaliteit benadrukt en beklemtoont Amazigh te zijn hetgeen volgens hem een dubbele kwetsbaarheid inhoudt waarbij nog wordt aangevoerd dat de Amazigh-gemeenschap in Algerije wordt geconfronteerd met systematische schendingen van hun mensenrechten en discriminatie, moet in de eerste plaats vastgesteld worden dat in casu geen informatie wordt bijgebracht waaruit blijkt dat het louter behoren tot de Amazigh-gemeenschap in Algerije - alwaar volgens de door verzoeker aangebrachte informatie de Amazigh-sprekende bevolking ongeveer een derde van de totale bevolking uitmaakt zijnde ongeveer twaalf miljoen mensen - volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Er ligt geen informatie voor waaruit kan worden ontwaard dat er sprake is van groepsvervolgung tegen Amazigh, waardoor in dit verband individuele elementen dienen aangereikt te worden om een vrees, als Amazigh, te concretiseren, waartoe verzoeker met zijn uiterst beknopt en louter algemeen en theoretisch betoog echter in gebreke blijft. Een loutere verwijzing naar de vermeende situatie van Amazigh is onvoldoende om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag. Bovendien heeft de aangehaalde informatie vooral betrekking op Amazigh-activisten en geëngageerden in die gemeenschap terwijl verzoeker uitdrukkelijk verklaarde niet politiek actief te zijn (Vragenlijst van 30 oktober 2024, vraag 3) noch gewag heeft gemaakt van specifieke activiteiten met betrekking tot Amazigh. De Raad stipt verder aan dat verzoeker tijdens de administratieve procedure geenszins een vrees heeft opgeworpen omwille van het gegeven Amazigh te zijn noch van enige concrete problemen hierdoor.

Inzake verzoekers betoog dat hij aanzienlijke sociale, economische, culturele en juridische uitdagingen zal ondervinden bij terugkeer naar Algerije alwaar hij geen sociale banden of netwerk heeft gezien hij bijna zijn hele leven in Libië heeft doorgebracht, moet opgemerkt worden dat socio-economische overwegingen niet zonder meer onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een onmenselijke behandeling veroorzaakt door een intentioneel menselijk handelen. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Algerije op intentionele wijze door een menselijk handelen zal worden geconfronteerd met een

situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Immers moet in dit verband aangestipt worden dat verzoeker Arabisch spreekt, hij werkervaring heeft, hij enkele keren terugkeerde naar Algerije waar nog andere familieleden zouden verblijven alsook waar zijn broers nog naar toe reizen en hij overigens de nodige zelfredzaamheid heeft getoond door meerdere Europese landen te doorkruisen en er te verblijven (Verklaring DVZ van 30 oktober 2024, p. 6-7; eerste persoonlijk onderhoud, p. 8-12; laatste persoonlijk onderhoud, p. 7, 9, 11).

De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

In het licht van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet ten opzichte van Algerije.

2.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.6.1. De Raad meent dat gelet op de vaststellingen onder 2.2.5. verzoeker niet kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas betreffende Algerije teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat de door verzoeker aangehaalde algemene informatie met betrekking tot de algemene situatie in Algerije en meer bepaald inzake de Amazigh-gemeenschap niet dienstig is om aan te tonen dat er wat hem betreft sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond, doch verzoeker blijft daartoe in gebreke, zoals blijkt uit hetgeen hoger, onder punt 2.2.5. is uiteengezet.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

2.2.6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In het administratief dossier bevinden zich evenmin redenen om aan te nemen dat dit zo zou zijn.

2.2.6.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Algerije een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Hierboven werd reeds opgemerkt dat ingeval van dubbele nationaliteit, vanwege het subsidiaire karakter van het internationale beschermingsregime, moet aangetoond worden dat verzoeker geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Algerije, land waarvan hij tevens de nationaliteit bezit. Een verder onderzoek naar verzoekers nood aan bescherming ten aanzien van Libië, het tweede land waarvan hij de nationaliteit bezit, is dan ook niet langer noodzakelijk.

2.2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door een medewerker van het Commissariaat-generaal afdoende werd gehoord. Tijdens zijn laatste persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.12. Verzoekers uiteenzetting laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU